

København, som ikke har faaet Statslaan, hvor der finder Spekulation Sted. At sligt kan ske, anser jeg for sandsynligt. Jeg varer kun dem, der har faaet Statslaan, thi med dem føres der jo ganske bestemt Kontrol derigennem, at Laanet maa opsiges den Dag, Huset gaar over fra Byggeforeningen til privat Eje. Naar den ærede foregaaende Taler talte om, at der burde bringes en Statistik til Veje om dette Forhold, maa jeg antage, at man i Finansministeriet, for saa vidt angaar saadanne Byggeforeninger, til hvilke der udbetales Statslaan, har denne Statistik. Hvad angaar de andre Byggeforeninger, som ikke har søgt Staten om Laan, da kan der maaske skaffes en saadan Statistik til Veje, men det ved jeg intet om.

Det ærede Medlem mener stadig, at selv om man forøger den Sum af $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., der her er foreslaaet, til 2 Millioner, saa vil dette dog paa ingen Maade have Betydning, for saa vidt som der dog ikke kan bygges under de nuværende Priser, hvis ikke Staten vil udlaae hele Kostprisen paa Bygningen. Hvis det er Tilfældet, maa jeg sige: Hvorfor skal vi saa overhovedet gaa til en Forøgelse af dette Beløb med $\frac{1}{2}$ Mill. Kr.? Men saa sagde det ærede Medlem: Ja, men denne Lov skal kombineres med en hel Række andre Love for at faa en rationel Behandling af hele Boligspørgsmaalet her i Landet. Det er højst sandsynligt, at Rigsdagen maa tage hele denne Opgave op. Det er ogsaa sandsynligt, at Boligkommissionen, hvis den vækkes til Live igen, vil komme til at beskæftige sig med Forberedelsen af dette Spørgsmaal; men man bør overveje, om man vil kaste hele dette Spørgsmaal med ind i Behandlingen af det nu foreliggende Lovforslag, saaledes som det ærede Medlem gør, eller ikke. Dette er en Tillægslov til en bestaaende Lovgivning. Rigsdagen har vedtaget, at der skal anvendes 3 Mill. Kr. paa den Maade, som den første Lov angiver, som Laan til Byggeforeninger paa anden Prioritet o. s. v.; her lægges nu $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til, som jeg stadig mener vil slaa til for indeværende Finansaar. Hvis man vil kombinere denne Sag med hele det store Boligspørgsmaal, saa maa Rigsdagen hellere vente med at bevilge denne halve Million Kroner, til man har faaet afgjort de meget store og vigtige Opgaver, der kan melde sig. Men jeg har den Tro, at det vil tage meget lang Tid for Rigsdagen, navnlig efter den Arbejdsmaade og den Behandlingsmaade, vi nu er kommet ind paa, hvor selv smaa Sager synes at kræve

en meget indgaaende Behandling. Dette kan maaske ogsaa komme af, at en Del nye Medlemmer — som naturligt er — ogsaa vil gøre deres Indsigt gældende her i Tinget. Men hvis man mener, at man ved denne Sags Behandling kan nøjes med, hvad der tidligere er vedtaget her paa Rigsdagen, saa tror jeg, at man uden Fare kan bevilge den halve Million Kroner, der her er Tale om.

Den ærede Folketingsmand fra Mariager (H. P. Hansen) udvidede Emnet i høj Grad og udvidede det til det store og omfattende Spørgsmaal om Befolkningens Trang og Krav i Øjeblikket, og med den haandfaste Veltalenhed, der er ham egen, skildrede han, hvorledes Befolkningen i Øjeblikket var stillet og advarede imod at overse dens Ønsker og ikke at imødekomme dens Krav, for at ikke Tilstanden i høj Grad skulde forværres. Der var et Øjeblik, hvor jeg havde paa Fornemmelser, at det ærede Medlem vilde forvandle dette rolige Ting til en Art Revolutionstribunal, hvor man ligesom mærkede Folkebevægelsen udenfor og Nødvendigheden af at træffe Afgørelser mod den kommende Revolution. Ingen kan dybere end jeg beklage den Nød, det Pres, under hvilket Befolkningen lever. Men alle vil dog vistnok være enige med mig i, at det kan ikke nytte noget at føre disse store Spørgsmaal ind i enhver Debat. Tanken herom kan ligge bag vore Debatter her i Tinget, og jeg underkender ingenlunde det ærede Medlems Alvor og hans Hensigt med de Udtalelser, han fremkom med. Men det kan ikke nytte altid at føre disse Spørgsmaal ind i enhver Debat, selv om Tanken derom i høj Grad ligger bag ved den Behandling, vi giver Sagerne.

Det ærede Medlem sagde til mig, at der var højere Ting at se hen til — saaledes var hans Udtryk — end det at varetage Statskassens Tarv eller at være varsom overfor Statskassen. Jeg erindrer ikke ganske selv mine egne Ord og heller ikke, hvorledes det ærede Medlem udtrykte sig, men Meningen var da denne, og det har det ærede Medlem naturligvis fuldstændig Ret i. Imidlertid indskrænkede han selv senere min Opgave som Finansminister til det at skaffe Penge til Veje. Det var overhovedet den Opgave, jeg havde som Minister. Maaske det er en noget begrænset Opgave, det ærede Medlem giver mig, det er muligt, at en Finansminister har andet at varetage her i Landet, men jeg skal paa ingen Maade i og for sig drøfte dette med det ærede Medlem. Men een Ting er